FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 28 september 1995 *

I mål T-95/94,

Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeurs (Sytraval), sammanslutning bildad enligt fransk rätt, och

Brink's France SARL, bolag bildat enligt fransk rätt,

företrädda av Jean-Michel Payre, advokat i Paris, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Aloyse May, 31, Grand-rue,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Michel Nolin och Ben Smulders, vid rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av Catherine de Salins, sous-directeur vid utrikesministeriets rättsavdelning, och Jean-Marc Belorgey, chargé de mission vid samma avdelning, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg vid Frankrikes ambassad, 9, boulevard du Prince Henri,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 31 december 1993 att avslå sökandenas begäran om att kommissionen skulle fastställa att Republiken Frankrike har brutit mot artiklarna 92 och 93 i fördraget när den beviljat stöd till Sécuripost SA,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av K. Lenaerts, ordförande, R. Schintgen, C.P. Briët, R. García-Valdecasas och P. Lindh, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 26 april 1995,

följande

Dom

Bakgrunden

1 Fram till år 1987 ombesörjde den franska posten (nedan kallad "Posten") sina transporter av pengar och värdepapper genom sin egen interna organisation. År 1986 beslutade Posten att en viss del av dess verksamhet skulle utföras via kommersiella bolag. Av denna anledning upprättades den 16 december 1986 Société holding des filiales de la poste (holdingbolaget för Postens dotterbolag, nedan kallat "Sofipost"), vilket till 99 procent kontrollerades av den franska staten.

2 Den 16 april 1987 bildade Sofipost Sécuripost SA (nedan kallat "Sécuripost") av vilket det kontrollerar 99,92 procent. Detta bolag svarar för säkerhet vid värdetransporter, bevakning och beskydd liksom övervakning. Posten avdelade mer än 220 tjänstemän till Sécuripost.

3 Genom ett privat avtal daterat den 28 september 1987 överlät Posten till Sécuripost verksamheten inom de ovan nämnda områden som den tidigare själv skötte. Sécuripost skulle sedan utöka sin kundkrets och sin verksamhet.

4 Den 30 september 1987 ingicks ett ramavtal mellan post-och telekommunikationsministeriet och Sécuripost.

5 I slutet av år 1987 beviljade Sofipost Sécuripost ett förskott om 5 000 000 FF. Detta lånade förskott inlemmades i kapitalet under det första kvartalet 1988.

6 Den 1 januari 1988 genomförde Sofipost en höjning av kapitalet i Sécuripost, bestående i dels insatsen av nettovärdet av den verksamhetsgren för värdetransport som Posten hade gjort till dotterbolag, vilken värderades till 19 225 000 FF, dels en kapitalinsats om 9 775 000 FF.

7 Under år 1989 beviljade Sofipost Sécuripost ett andra lånat förskott om 15 000 000 FF till bankernas basränta med tillägg av en halv procentenhet.

8 Den 4 september 1989 ingav ett antal franska bolag och sammanslutningar, däribland sökandena, två framställningar till kommissionen om att den skulle inleda förfaranden, det ena om tillämpning av artikel 90 i EEG-fördraget, i förbindelse med artiklarna 85 och 86, och det andra om fastställelse av att det skett ett brott mot artiklarna 92 och 93 i EEG-fördraget. Endast den sistnämnda framställan är föremål för förevarande talan.

9 Till följd av detta klagomål begärde kommissionen en förklaring av den franska regeringen genom skrivelse av den 14 mars 1990.

10 Den franska regeringen svarade genom skrivelse av den 3 maj 1990.

11 Den 28 juni 1991 underrättade kommissionen sökandena om att deras klagomål "lyfter fram flera viktiga principfrågor som i detta fall kräver en fördjupad prövning av berörda avdelningar inom kommissionen".

12 Den 9 oktober 1991 uppgav kommissionen än en gång för sökandena att deras fall "framstår som särskilt komplext, och fordrar flera tekniska analyser av den rikliga dokumentation som ingetts av såväl klagandena som de franska myndigheterna ... Om det inte har varit möjligt att avsluta handläggningen inom den tidsfrist som [kommissionen] angav för dem i skrivelsen av den 28 juni 1991, beror det på att frågan är så komplex och på nödvändigheten av att därför komma fram till ett beslut där man har beaktat samtliga föreliggande intressen".

13 Den 5 februari 1992 fattade kommissionen ett beslut om att avslå sökandenas klagomål. Den angav i beslutet bland annat att

"kommissionen är medveten om att det kan döljas inslag av stöd enligt fördragets lydelse när ett offentligt företag som den franska posten delar upp sin verksamhet i dotterbolag. Därför har vi under hela handläggningen av detta fall hållit i minnet det vägledande kriteriet att det uppträdande som läggs den franska staten och Sécuripost till last skall jämföras med den inställning som en privat företagare sannolikt skulle ha haft under liknande omständigheter. När detta sagts framgår det av akten, som den ser ut för närvarande, att även om Sécuripost förvisso har mottagit understöd från moderbolaget och från staten i samband med att det upprättades och inträdde på marknaden, kan man inte fastslå att statligt stöd har förekommit på det sätt som närmare anges i artikel 92.1 i fördraget. Vi vill i synnerhet upplysa Er om att de omständigheter som vid en första anblick tyder på stöd som faller under artikel 92.1 formellt har dementerats av de franska myndigheterna, som vid behov kan inge skriftliga bevis till stöd för detta. På grundval av det bedömningsunderlag som kommissionen förfogar över kan det under dessa omständigheter endast konstateras att den transaktion som ledde till att Sécuripost bildades är jämförbar med en sådan omorganisation som ett företag vidtar när det har beslutat att upprätta ett dotterbolag för att separat driva en verksamhetsgren".

14 Den 13 april 1992 väckte sökandena talan om ogiltigförklaring vid EG-domstolen mot detta beslut.

15 Den 22 juni 1992 tog kommissionen tillbaka sitt beslut av den 5 februari 1992 och efter att sökandena hade återkallat sin talan avskrevs denna den 14 september 1992.

16 Den 24 juli 1992 kompletterade sökandena det klagomål som de hade ingett till kommissionen.

17 Den 21 januari 1993 upplyste kommissionen de klagande parterna om att den hade skrivit in de åtgärder som vidtagits av den franska regeringen beträffande Sécuripost i registret över stöd som den inte har underrättats om, under nr NN 5/93.

18 Den 26 mars 1993 gav den franska regeringen Sofipost tillstånd att överföra Sécuriposts egendom till den privata sektorn.

19 Den 22 april 1993 inkom sökandena med ännu en komplettering av sina klagomål.

20 Den 5 maj 1993 underrättade kommissionen sökandena om att den hade beslutat att dela upp handläggningen av ärendet i två delar; en del för det som i tiden låg före privatiseringen och en för det som i tiden låg efter denna.

21 Den 11 oktober 1993 anmodade sökandena enligt artikel 175 i EEG-fördraget kommissionen att fatta ett beslut i anledning av det klagomål de hade ingett den 4 september 1989.

22 Den 31 december 1993 antog kommissionen det omtvistade beslutet genom vilket sökandenas framställan om att kommissionen skulle fastställa att Republiken Frankrike brutit mot artiklarna 92 och 93 i fördraget genom att bevilja stöd till Sécuripost avslogs.

23 Det är under dessa omständigheter som sökandena har väckt den föreliggande talan genom en ansökan som inkommit till förstainstansrättens kansli den 2 mars 1994.

24 Genom en skrivelse som inkommit till förstainstansrättens kansli den 11 juli 1994 har den franska regeringen ansökt om att få intervenera i förfarandet till stöd för kommissionens yrkanden.

25 Genom beslut av den 15 september 1994 har ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning i utökad sammansättning beviljat denna ansökan om intervention till stöd för kommissionens yrkanden.

26 Med hänsyn till referentens rapport har förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) beslutat att muntlig förhandling skulle hållas utan föregående åtgärder för bevisupptagning.

27 Parterna har yttrat sig och svarat på förstainstansrättens muntliga frågor vid sammanträdet den 26 april 1995.

Parternas yrkanden

28 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 31 december 1993 med fullständig rättsverkan,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

29 Kommissionen å sin sida har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

30 Den franska regeringen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan.

Saken

31 Sökandena har åberopat fyra grunder till stöd för sin talan. Den första avser brott mot artikel 93.2 i fördraget bestående i att kommissionens beslut att inte inleda det

förfarande som föreskrivs i denna artikel var felaktigt med hänsyn till omständigheterna i det föreliggande fallet. Den andra grunden avser brott mot sökandenas rätt till försvar bestående i att kommissionen i sitt beslut — som gick sökandena emot — har godtagit handlingar som sökandena inte har underrättats om, såsom den franska regeringens yttranden. Den tredje grunden avser brott mot artikel 190 i EG-fördraget bestående i att kommissionen i det ifrågasatta beslutet har underlåtit att besvara de anmärkningar som sökandena hade framfört i sitt klagomål angående det stöd som det innebar att administrativ personal från Posten avdelades till Sécuripost, att Postens lokaler ställdes till Sécuriposts förfogande, att det fick bränsleförsörjning och underhåll av fordon på orimligt fördelaktiga villkor och att Sofipost beviljade Sécuripost lånet om 15 000 000 FF till en förmånsränta. Den fjärde grunden avser att det förekommer uppenbart oriktiga bedömningar i beslutet vad gäller kommissionens behandling av höjningen av Sécuriposts kapital med 9 775 000 FF, förskotten på beställningar som Posten beviljade till Sécuriposts förmån och de onormala taxor och garantier som Posten tillämpade vad beträffar detta.

32 Med hänsyn till uppgifterna i målet anser förstainstansrätten att prövningen skall koncentreras till de tredje och fjärde grunderna tillsammans, vilka avser brottet mot artikel 190 i fördraget och den uppenbart oriktiga bedömningen.

Grunderna avseende brott mot artikel 190 i fördraget och den uppenbart oriktiga bedömningen

Parternas argument

— Brottet mot artikel 190 i fördraget

33 Sökandena har hävdat att kommissionen har brustit i sin motiveringsskyldighet enligt artikel 190 i fördraget, eftersom den inte på ett klart och sammanhängande sätt har framställt de faktiska och rättsliga överväganden som den stödjer sig på och att den sålunda inte har gjort det möjligt för de berörda och för förstainstansrätten

att få kännedom om de väsentliga omständigheterna i dess resonemang, så att de kan veta om beslutet är välgrundat eller inte. Sökandena har understrukit att omfattningen av motiveringsskyldigheten beror på det sammanhang där den förekommer och på vad parterna har fört fram under det administrativa förfarandet (se förslag till avgörande av generaladvokat Lenz i domen av den 8 mars 1988, Exécutif régional wallon och Glaverbel mot kommissionen, 62/87 och 72/87, Rec. s. 1573, 1581). Sökandena har gjort gällande att beslutet i det nu aktuella fallet är otillräckligt motiverat på fyra viktiga punkter.

34 De har för det första hävdat att kommissionen, vad gäller det stöd som följde av att administrativ personal avdelades till Sécuripost i det ifrågasatta beslutet, endast har prövat den direkta ekonomiska fördel som sammanhänger med löner och sociala avgifter, medan de klagande parterna i sitt sammanfattande yttrande av den 24 juli 1992 också hade pekat på en särskild fördel bestående i att de tjänstemän som avdelats när som helst åter kan ställas till sin ursprungliga administrations förfogande när det visar sig vara nödvändigt att minska personalstyrkan vid det företag till vilket de avdelats och att det i ett sådant fall inte behöver erläggas några avgifter till arbetslöshetsförsäkringskassor eller någon ersättning under uppsägningstiden.

35 Sökandena har för det andra hävdat att kommissionen inte i erforderlig utsträckning har motiverat avslaget på deras klagomål till den del det avsåg att lokaler ställdes till Sécuriposts förfogande på orimligt fördelaktiga villkor. Enligt Posten hyrs dess lokaler ut till bolaget Sécuripost "enligt föreskrifterna i lagen om statlig markegendom genom ett hyresavtal som är osäkert och uppsägningsbart". Priserna har bestämts av markegendomsförvaltningen, "med hänvisning till de priser som tillämpas för lokaler som används för samma typ av ändamål inom samma geografiska område". Beslutet innehöll emellertid ingen närmare angivelse av de hyror som tillämpades, men det är allmänt känt att de priser som tillämpas av markegendomsförvaltningen är lägre än de som tillämpas för de lokaler som de konkurrerande företagen har tillgång till, vilket utgör ett stöd enligt artikel 92 i fördraget.

36 Sökandena har för det tredje erinrat om att de i sitt klagomål hade gjort gällande att bränsleförsörjningen till bolaget Sécuriposts fordon betalades med Postens

bensinkuponger, för vilka gällde en reducerad taxa i storleksordningen 50 centimes per liter via en skattesänkning. Kommissionen har inte tagit reda på vilken taxa som Sécuripost betalade. Den omständigheten att ett företag får tillgång till en energikälla till en taxa som är lägre än den normala skulle emellertid kunna betecknas som statligt stöd (se domstolens dom av den 2 februari 1988, Van der Kooy m. fl. mot kommissionen, 67/85, 68/85 och 70/85, Rec. s. 219). Detsamma gäller underhållet av fordonen.

37 Sökandena har för det fjärde påpekat att kommissionen har ansett att det lån om 15 000 000 FF som Sofipost beviljade Sécuripost år 1989 inte utgjorde ett statligt stöd i strid med artiklarna 92 och följande i fördraget, eftersom detta lån utgjorde en transaktion som var avgiftsbelagd till bankernas basränta med tillägg av en halv procentenhet. Kommissionen ställde sig emellertid inte frågan om en sådan räntesats utgjorde en särskild fördel. En sänkt räntesats utgör emellertid stöd enligt artikel 92 i fördraget (se domstolens ovannämnda dom i målet Exécutif régional wallon och Glaverbel mot kommissionen, och dom av den 7 juni 1988, Grekland mot kommissionen, 57/86, Rec. s. 2855).

38 Kommissionen har svarat att det ifrågasatta beslutet är tillräckligt motiverat på de fyra punkter som sökandena har åberopat.

39 Kommissionen har med stöd av intervenienten för det första svarat att den omständigheten att det inte behövde betalas ersättning under uppsägningstiden endast var en underordnad aspekt av en mer omfattande anmärkning som hade framförts i de olika klagomålen, nämligen att staten helt eller delvis svarade för lönerna till Sécuriposts personal. Eftersom kommissionen hade fastställt att det inte förekom något statligt stöd i det avseendet, ansåg den att det inte var nödvändigt att uttryckligen pröva denna fråga. Kommissionen har tillagt att det inte har förekommit någon direkt eller indirekt överföring av medel från staten till Sécuripost och att det följaktligen inte fanns anledning att godta de påståenden som sökandena hade gjort.

40 Kommissionen har för det andra erinrat om att sökandena i sitt ursprungliga klagomål framhöll att Sécuripost hade fått och fortfarande fick stöd i form av

kostnadsfri tillgång till lokaler. Efter prövning visade sig emellertid detta påstående vara ogrundat, eftersom de franska myndigheterna angav att de åsyftade lokalerna hyrdes, vilket gjorde det berättigat att avslå klagomålet på denna punkt. Den anmärkning som gällde att hyran var lägre än marknadshyran skiljde sig från den anmärkning som anfördes under det administrativa förfarandet och kommissionen har följaktligen inte kunnat besvara den på ett exakt och detaljerat sätt i sitt beslut.

41 För det tredje har kommissionen påpekat att även om sökandena i sitt klagomål påstod att de hade "konstaterat" att "flera" av Sécuriposts transportbilar drevs antingen med bränsle som var avsett för Postens fordon, eller med bränsle som betalats med Postens bensinkuponger för vilka gällde en reducerad taxa, så har de tagit tillbaka sitt första påstående i sin ansökan, medan deras andra påstående inte var tillräckligt styrkt i förhållande till de franska myndigheternas försäkran och alltså inte behövde besvaras uttryckligen.

42 Vad gäller underhållet av fordonen har kommissionen konstaterat att sökandena i sitt klagomål fastlade att detta "ombesörjdes av Service national des ateliers et garages des PTT" (nedan kallat "SNAG") och att det var med rätta som kommissionen i sitt beslut — med hänsyn till att post-och telekommunikationsministeriets avdelning för externa frågor fakturerade allt som utfördes för Sécuripost och till att fakturorna upprättades enligt "ett faktureringssystem som var jämförbart med det som gäller i privata verkstäder" — ansåg att det inte fanns någon anledning att anta att detta system dolde något inslag av statligt stöd.

43 Vad gäller det lån som Sofipost beviljade Sécuripost har kommissionen för det fjärde påpekat att den grunden skiljer sig från den anmärkning som framställdes under det administrativa förfarandet, eftersom sökandena inte längre hävdar — som de gjorde i klagomålet — att stödet uppgick till 20 000 000 FF, utan endast till skillnaden mellan den räntesats som lånet om 15 000 000 FF beviljades till (9,75 procent) och marknadsräntan år 1988 (11,67 procent). Kommissionen har tillagt att den i sitt meddelande om systemen för regionalt stöd har preciserat att den referenssats för uppdatering som skall tillämpas för Frankrike är den räntesats som

tillämpas av Crédit national för utrustningslån. Enligt kommissionens fasta praxis skall denna räntesats tillämpas för alla lån som beviljas tillfälligt. Under år 1988 uppgick denna räntesats till 9,91 procent, vilket var endast något högre än den räntesats som beviljades Sécuripost, men mycket lägre än den räntesats som framlagts av sökandena.

— Den uppenbart oriktiga bedömningen

44 Sökandena har hävdat att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning när den ansett att höjningen av Sécuriposts kapital med 9 775 000 FF, de förskott för beställningar som Posten beviljat Sécuripost liksom de taxor som Posten tillämpade och de garantier som Posten medgav Sécuripost inte utgjorde statligt stöd enligt artiklarna 92 och följande i fördraget. Sökandena har framför allt påpekat att de i sitt klagomål hade hävdat att de avtal som ingåtts mellan Posten och Sécuripost, bland annat avseende utförandet av värdetransporter, hade ingåtts till ett pris som var klart högre än det som normalt tillämpades inom branschen, och att där dessutom beviljades en minsta tillgångsgaranti som var lika ovanlig. Detta har för övrigt uttryckligen bekräftats i ramavtalet av den 30 september 1987 mellan Posten och Sécuripost. I avtalet står att priserna "så snart som möjligt skall motsvara de priser som i allmänhet tillämpas på marknaden för likvärdiga tjänster". Detta medförde enligt sökandena ett stöd från den franska staten till Sécuripost motsvarande skillnaden mellan de priser som tillämpades på Postens marknad och de normala marknadspriserna.

45 Sökandena har påpekat att kommissionen för att förkasta denna anmärkning har företagit en jämförelse mellan de taxor som Sécuripost tillämpar gentemot Posten och de som tillämpas mot Casino-butikerna. De beräkningar som kommissionen har företagit är emellertid obegripliga och framför allt anges där inte till vilket år de hänför sig, medan priserna på Postens marknad har varierat vid olika tider.

46 Efter att ha förstått kommissionens beräkningar, till följd av de förklaringar som denna har inkommit med i sitt svaromål, har sökandena vidhållit sina anmärkningar, bland annat avseende det år som kommissionen har valt.

47 Sökandena har påpekat att kommissionens beräkningar i alla händelser gör det möjligt att konstatera att de priser som Sécuripost tillämpade mot Posten var tio procent högre än de priser som tillämpades gentemot Casino-butikerna och att det i beräkningarna inte togs hänsyn till innehållet i de avtal som ingåtts mellan Posten och Sécuripost och som sökandena hade framlagt i sitt klagomål och inte heller till ramavtalet av den 30 september 1987 mellan Posten och Sécuripost.

48 Kommissionen har svarat att den inte har gjort någon uppenbart oriktig bedömning när den ansett att varken höjningen av Sécuriposts kapital eller förskotten för beställningar som Posten beviljat eller de taxor som tillämpades och de garantier som medgavs vad beträffar Posten utgjorde statligt stöd enligt fördraget. Vad gäller de taxor som tillämpades har kommissionen tillagt att de hänvisningar som sökandena har gjort till bestämmelserna i ramavtalet av den 30 september 1987 är utan betydelse, eftersom den klausul för anpassning av priserna som föreskrivs där är helt naturlig vid övergången från direkt förvaltning till förvaltning genom ett dotterbolag. Dess syfte är att underlätta övergången från ett system till ett annat, vilket innebär att Postens agerande ligger närmare den inställning som en privat företagare under liknande omständigheter hade kunnat ha när en verksamhet som tidigare drivits av moderbolaget skulle läggas över på ett dotterbolag.

49 Efter att ha förtydligat de beräkningar som den utfört i beslutet avseende de tillämpade taxorna och preciserat att dessa avsåg året 1993, har kommissionen företagit en beräkning av Postens genomsnittspriser på grundval av prissättningen från år 1989, vilken ledde fram till ett genomsnittspris för tjänsterna som motsvarar de priser som Posten tillämpade fram till år 1989. Kommissionen har tillagt att den i ansökan gjorda jämförelsen med de priser som tillämpas gentemot Casino saknar grund, eftersom den geografiska spridningen av Casino-butiker och postkontor är helt olika.

Förstainstansrättens bedömning

50 Förstainstansrätten understryker inledningsvis att det varken i fördraget eller i gemenskapslagstiftningen fastställs några förfaranderegler för klagomål om att det förekommer statligt stöd.

51 Förstainstansrätten konstaterar sedan att det ifrågasatta beslutet är ett beslut av kommissionen att avslå sökandenas påstående, eftersom de utpekade åtgärderna inte utgör statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget. Det är ostridigt att det ifrågasatta beslutet är ett beslut enligt artikel 189 fjärde stycket i fördraget och att det alltså enligt artikel 190 i fördraget skall vara motiverat.

52 I detta avseende bör det erinras om att i överensstämmelse med domstolens rättspraxis skall den motivering som krävs enligt artikel 190 på ett klart och otvetydigt sätt visa hur den gemenskapsinstitution som är ansvarig för den ifrågasatta rättsakten har resonerat, så att de berörda kan få kännedom om skälen till åtgärden för att kunna försvara sina rättigheter och så att gemenskapsdomstolarna kan utöva sin kontroll (se domstolens dom av den 14 februari 1990, Delacre m. fl. mot kommissionen, C-350/88, Rec. s. I-395, punkt 15, och de nämnda hänvisningarna). Det är också fast rättspraxis att frågan om huruvida en motivering av ett beslut uppfyller kraven i artikel 190 i fördraget inte bara skall bedömas i förhållande till dess ordalydelse utan också i förhållande till sammanhanget liksom till samtliga de rättsregler som gäller för det berörda ämnet (se ovannämnda dom i målet Delacre m. fl. mot kommissionen, punkt 16, och domstolens dom av den 23 februari 1978, An Bord Bainne, 92/77, Rec. s. 497, punkterna 36 och 37).

53 Det bör således kontrolleras om det av det omtvistade beslutet i förevarande fall på ett klart och otvetydigt sätt framgår vilket resonemang som har lett till att kommissionen har ansett att de åtgärder som anmälts av sökandena inte utgör statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget, på ett sådant sätt att klagandena ges möjlighet att få kännedom om skälen till att deras klagomål avslås så att de kan försvara sina rättigheter och förstainstansrätten kan utöva sin kontroll.

54 Det bör understrykas att den domstolskontroll som denna motivering skall möjliggöra i förevarande fall inte är en kontroll av om det har skett en uppenbart oriktig bedömning, såsom en kontroll avseende prövningen av huruvida nationella åtgärder som redan har ansetts vara statligt stöd är förenliga med den gemensamma marknaden. Denna prövning är kommissionen ensam behörig att göra (se domstolens dom av den 22 mars 1977, Steinike och Weinlig, 78/76, Rec. s. 595, punkt 9, och dom av den 21 november 1991, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires och Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon, C-354/90, Rec. s. I-5505, punkt 14, och dom av den 9 augusti 1994, Namur-Les assurances du crédit, C-44/93, Rec. s. I-3829, punkt 17). Domstolskontrollen skall i stället vara en kontroll av hur kommissionen har tolkat och tillämpat begreppet statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget för att bestämma om de nationella åtgärder som utpekats av sökandena skall betecknas som statligt stöd eller inte.

55 Det finns således anledning att erinra om sammanhanget kring det ifrågasatta beslutet, eftersom (såsom just har sagts, se ovan punkt 52) frågan om en motivering är tillräcklig eller inte skall bedömas inte bara i förhållande till dess ordalydelse utan också till dess sammanhang.

56 I detta avseende konstaterar förstainstansrätten för det första att det ifrågasatta beslutet antogs den 31 december 1993 efter en ovanligt lång tidsfrist. Det framgår att kommissionen behövde mer än 51 månader för att behandla sökandenas ursprungliga klagomål som ingavs den 4 september 1989. Det kan dessutom tilläggas att kommissionen under dessa 51 månader fattade två beslut; det första den 5 februari 1992 och det andra den 31 december 1993, det vill säga med mer än 22 månaders mellanrum.

57 För det andra kan påpekas att kommissionen under den skriftväxling som ägt rum med klagandena har preciserat att deras klagomål lyfte fram flera viktiga principfrågor som krävde en fördjupad prövning och ett flertal tekniska analyser (skrivelse av den 28 juni 1991, bilaga 14 till ansökan), att fallet framstod som särskilt komplext (skrivelse av den 9 oktober 1991, bilaga 15 till ansökan), att omläggningen till dotterbolag av den franska postens verksamhet skulle kunna

"dölja inslag av stöd enligt fördraget" och att "Sécuripost säkerligen hade erhållit understöd från moderbolaget och från staten när det upprättades och inträdde på marknaden" (beslut av den 5 februari 1992, bilaga 6 till ansökan).

58 Förstainstansrätten konstaterar för det tredje att undersökningen av klagomålet oaktat dessa preciseringar ledde till att ett första beslut antogs den 5 februari 1992, eller 29 månader efter det att det ursprungliga klagomålet ingavs. Detta första beslut om avslag på klagomålet blev föremål för en talan om ogiltigförklaring vid domstolen och drogs sedan tillbaka av kommissionen. Kommissionen beslöt då att företa en tilläggsundersökning beträffande klagomålet utifrån innehållet i den talan om ogiltigförklaring som ingavs vid domstolen den 13 april 1992 (bilagorna 6 och 8 till ansökan). Det finns anledning att påpeka att talan om ogiltigförklaring endast innehöll en upprepning av de olika anmärkningar som sökandena hade framfört i sitt ursprungliga klagomål och i sina senare sammanfattningar, utan att där lyftes fram nya anmärkningar. Att denna talan väcktes ledde likväl till att kommissionen drog tillbaka sitt beslut av den 5 februari 1992 och företog en tilläggsundersökning.

59 Det finns dessutom anledning att påpeka att kommissionen underrättade sökandena om att den efter tillbakadragandet av sitt första beslut av den 5 februari 1992 hade inskrivit de åtgärder som var föremål för klagomålet i registret över stöd beträffande vilket underrättelse inte har skett, under nummer NN 5/93 (bilaga 10 till ansökan). Den 31 december 1993 — det vill säga den dag då det ifrågasatta beslutet antogs — skickade kommissionen för övrigt en skrivelse till den franske utrikesministern där den beklagade "att ingen av de åtgärder som vidtagits i förhållande till ... Sécuripost har blivit föremål för en föregående underrättelse enligt artikel 93.3 i fördraget" och fäste den franska regeringens uppmärksamhet på dess skyldighet att underrätta kommissionen om alla projekt som skulle kunna utgöra statligt stöd och som skall prövas på det sätt som föreskrivs i artiklarna 92 och följande i fördraget (bilaga I till svarsinlagan).

60 Med hänsyn till vad som konstaterats ovan bör man efterforska om motiveringen av det omtvistade beslutet i förevarande fall är tillräcklig för att leda till slutsatsen att de åtgärder som utpekats av sökandena inte utgjorde statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget.

61 Vad för det första gäller den administrativa personal som avdelats konstaterar förstainstansrätten att sökandena har klagat på kommissionen för att den inte har prövat den särskilda fördel som de utpekat i sammanfattningen av sitt klagomål av den 24 juli 1992 och som består i att de tjänstemän som Posten avdelade till Sécuripost när som helst kan återföras till sin ursprungliga administration när det visar sig nödvändigt att minska personalstyrkan i det företag till vilket de har avdelats, utan att detta företag i sådant fall behöver betala någon som helst ersättning under uppsägningstiden. Kommissionen, stödd av intervenienten, har svarat att den omständigheten att det inte behövde betalas ersättning under uppsägningstiden endast var en underordnad aspekt i en anmärkning som framlagts i de olika klagomålen, nämligen att staten helt eller delvis svarade för lönerna till Sécuriposts personal och att det är av denna anledning som kommissionen inte ansåg att det var nödvändigt att pröva och uttryckligen besvara denna fråga.

62 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen, vilket den själv medger, inte har besvarat denna anmärkning i det ifrågasatta beslutet. Även om det förvisso framgår av rättspraxis att kommissionen inte behöver behandla alla faktiska och rättsliga omständigheter som de berörda personerna har framfört (förstainstansrättens dom av den 24 oktober 1991, Atochem mot kommissionen, T-3/89, Rec. s. II-1177, punkt 222), är den emellertid skyldig att ge ett motiverat svar på varje punkt i klagomålet, om så bara genom att hänvisa till en minimiregel när den aspekt som det gäller är av sådan underordnad beskaffenhet att det inte är motiverat att kommissionen ägnar tid åt den. Följaktligen är beslutet på den här punkten bristfälligt motiverat.

63 Härefter bör det påpekas att kommissionen i det ifrågasatta beslutet har besvarat den anmärkning som avsåg att Sécuripost inte betalade några avgifter till arbetslöshetsförsäkringskassorna genom att uttala att "däremot skall ingen avgift betalas till arbetslöshetsförsäkringskassorna för anställningen av de tjänstemän som avdelats, eftersom deras ställning ger dem en garanterad anställning". Kommissionen medger härigenom att Sécuripost inte har betalat några avgifter till arbetslöshetsförsäkringskassorna men ger inte den minsta förklaring till varför den har ansett att denna skillnad i system, jämfört med Sécuriposts konkurrenter, inte utgör statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget. Följaktligen är motiveringen av det ifrågasatta beslutet bristfällig även på denna punkt.

64 Vad för det andra gäller tillhandahållandet av lokaler, konstaterar förstainstansrätten att sökandena har klagat på kommissionen för att den inte i erforderlig utsträckning har motiverat avslaget på sökandenas klagomål till den del detta avser att det ställdes lokaler till Sécuriposts förfogande på villkor som var orimligt fördelaktiga och framför allt för att kommissionen inte har prövat den hyra som tillämpades, när det är allmänt känt att markegendomsförvaltningens jämförelsepris är lägre än de priser som tillämpas för lokaler som de med Sécuripost konkurrerande företagen hade tillgång till. Kommissionen har svarat att sökandena i sitt ursprungliga klagomål påstod att lokalerna ställdes till Sécuriposts förfogande utan ersättning. Eftersom denna anmärkning visade sig oriktig, på grundval av uppgifter som inhämtades från den franska regeringen, avslog kommissionen klagomålet på denna punkt. Kommissionen har alltså hävdat att anmärkningen angående det pris till vilka lokalerna har hyrts ut till Sécuripost skiljer sig från den som sökandena framförde under det administrativa förfarandet och att det är av denna anledning som kommissionen inte har kunnat besvara den på ett bestämt och detaljerat sätt i sitt beslut.

65 Förstainstansrätten konstaterar att det framgår av de upplysningar som inhämtats från den franska regeringen och som återgivits som sådana i beslutet, att Sécuripost lokaler ställs till dess förfogande enligt ett särskilt besittningssystem som är osäkert, och att kommissionen i beslutet inte på något sätt har preciserat de priser som faktiskt tillämpas mot Sécuripost och de priser som Sécuriposts konkurrenter måste betala för att få tillgång till jämförbara lokaler. Härav följer att beslutet inte är tillräckligt motiverat på denna punkt, eftersom där inte redogörs för varför möjligheten att den franska regeringen inte tar ut en hyra som motsvarar marknadspriset inte skulle leda till en överföring av medel från denna regering till Sécuripost.

66 Förstainstansrätten anser att kommissionen, med tanke på omständigheterna i det nu aktuella fallet och i enlighet med sin skyldighet att företa en noggrann och opartisk prövning av det fall som den fått att handlägga, borde ha frågat efter hur höga de hyror var som Sécuripost betalade och vid behov ha jämfört dessa med dem som de konkurrerande företagen betalade. Så snart kommissionen beslutar att avslå ett klagomål angående en åtgärd som klaganden betecknar som statligt stöd för vilket underrättelse inte har skett, utan att klaganden ges möjlighet att innan det slutliga

beslutet antas uttala sig beträffande de uppgifter som inhämtats under kommissionens undersökning, är kommissionen skyldig att på eget initiativ pröva de anmärkningar som klaganden skulle ha framfört om han hade fått ta del av dessa uppgifter. Så är det till exempel i förevarande fall, eftersom kommissionen kände till att lokalerna i fråga ställdes till Sécuriposts förfogande enligt föreskrifterna i lagen om statlig markegendom i vilka villkoren för tillhandahållande skiljer sig från dem på marknaden. Härav följer att motiveringen av beslutet även på denna punkt är bristfällig.

67 Förstainstansrätten konstaterar för det tredje beträffande bränsleförsörjningen till reducerat pris och underhållet av fordon, att sökandena klagar på kommissionen för att den dels inte har efterforskat vilka taxor som bolagen Total och Shell tillämpade mot Sécuripost för bränsleförsörjningen till dess fordon, dels inte har gjort några efterforskningar vad beträffar de priser som SNAG tillämpade för underhållet av Sécuriposts fordon. Kommissionen har svarat att sökandenas påståenden om bränsleförsörjningen från bolagen Total och Shell inte är tillräckligt styrkta med hänsyn till de franska myndigheternas försäkran, vilket rättfärdigar att kommissionen inte har besvarat anmärkningen uttryckligen. Vad beträffar frågan om SNAG:s underhåll av Sécuriposts fordon har kommissionen kunnat konstatera att denna inrättning använde "ett faktureringssystem som var jämförbart med det som gäller vid privata verkstäder". Eftersom det inte fanns någon anledning att tro att detta faktureringssystem kunde dölja något inslag av statligt stöd, beslutade kommissionen att avslå denna anmärkning.

68 Beträffande bränsleförsörjningen anser förstainstansrätten att det är med rätta som kommissionen har anslutit sig till de förklaringar som den franska regeringen kommit med, eftersom påståendena i klagomålet gällde användningen av Postens bensinkuponger. Dessa påståenden stöddes inte av några indicier. Att kommissionens inställning var välgrundad bekräftas för övrigt av den omständigheten att sökandena inte har vidhållit sina påståenden i det här avseendet vid förstainstansrätten. Sökandena kan dessutom inte klaga på kommissionen för att den inte har prövat de priser som bolagen Total och Shell tillämpade i förhållande till Sécuripost, eftersom

kommissionen inte hade någon anledning att tro att privata bolag på den franska regeringens initiativ tillämpade fördelaktiga priser i förhållande till Sécuripost. Härav följer att beslutet på denna punkt är tillräckligt motiverat.

69 Vad beträffar SNAG: s underhåll av Sécuriposts fordon kan antecknas att kommissionen i sitt beslut inte har besvarat den anmärkning som sökanden framfört, eftersom den endast har hänvisat till det faktureringssystem som SNAG tillämpade, utan att pröva om de priser som tillämpades visade på att det förekom statligt stöd eller inte, vilket emellertid var avsikten med den anmärkning som sökandena framfört. Denna lucka i beslutsmotiveringen är desto mindre motiverad, eftersom det faktureringssystem som SNAG använde — såsom kommissionen har konstaterat — var jämförbart med det som tillämpades vid privata verkstäder, och det hade varit lätt för kommissionen att jämföra de priser som tillämpade på ömse sidor. Förstainstansrätten anser följaktligen att motiveringen av det ifrågasatta beslutet är otillräcklig på denna punkt.

70 För det fjärde, vad gäller de lån som Sofipost har beviljat Sécuripost, konstaterar förstainstansrätten att sökandena klagar på kommissionen för att den inte ställt sig frågan om en transaktion, som är avgiftsbelagd till bankernas basränta med tillägg av en halv procentenhet, inte utgör en särskild fördel, genom att jämföra den räntesats som sålunda fastställts med den som konkurrenterna kunde erhålla på bankmarknaden vid samma tidpunkt. Sökandena har tillagt att kommissionen inte kan åberopa den ränta som föreskrivs i dess meddelande om systemen för regionalt statligt stöd för att motivera den räntesats som använts som jämförelse inom ramen för dess prövning av klagomålet, eftersom detta meddelande har ett helt annat syfte än det statliga stöd som påstås föreligga i det nu aktuella fallet. Efter att ha erinrat om att den anmärkning som sökandena har angett i ansökan skiljer sig från den som förekom i deras ursprungliga klagomål har kommissionen angett att den alltid använder samma referenssats för att bestämma om ett lån innehåller inslag av statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget eller inte, och detta för att säkerställa konsekvens och lättillgänglighet.

71 I fråga om det lån om 5 000 000 FF som beviljades Sécuripost för verksamhetsåret 1987 anser förstainstansrätten att det är med rätta som kommissionen har anslutit

sig till de förklaringar som inkommit från den franska regeringen. Kommissionen har förklarat att detta lån om 5 000 000 FF utgjorde ett aktieägarförskott som införlivades med Sécuriposts kapital år 1988. Kommissionen har dessutom förklarat att detta aktieägarförskott inte är av sådan beskaffenhet som ett statligt stöd, eftersom tillskottet av nytt kapital genomfördes under omständigheter som skulle ha varit godtagbara för en privat investerare som var verksam under normala förhållanden i en marknadsekonomi och att det är vanligt att en investerare som startar en ny verksamhet endast för över lite i taget av de tillgångar och det kapital som krävs för verksamheten. Kommissionen har härigenom i erforderlig utsträckning motiverat sitt beslut på denna punkt.

72 Däremot anser förstainstansrätten att kommissionen inte i erforderlig utsträckning har besvarat sökandenas anmärkning avseende beviljandet av ett förskott om 15 000 000 FF till Sécuripost för verksamhetsåret 1989. I det ifrågasatta beslutet har kommissionen endast konstaterat att detta belopp har beviljats inom ramen för ett bolagsavtal mellan bolagen i Sofipostkoncernen och att den räntesats som tillämpas i detta motsvarar bankernas basränta med tillägg av en halv procentenhet. Kommissionen har följaktligen härav dragit slutsatsen att anmärkningen inte skall godtas, eftersom lånet utgör en avgiftsbelagd transaktion. I detta avseende bör framhållas att den omständigheten att det handlar om en avgiftsbelagd transaktion inte är tillräcklig för att visa att det inte handlar om statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget. En sådan avgiftsbelagd transaktion kan nämligen fortfarande genomföras efter en räntesats som innebär en särskild fördel för Sécuripost i förhållande till dess konkurrenter. På de grunder som nämns i punkt 66 kan kommissionen dessutom inte åberopa den omständigheten att den anmärkning som uttryckts inför förstainstansrätten skiljer sig från den som uttrycktes i det ursprungliga klagomålet. Förstainstansrätten anser följaktligen att det ifrågasatta beslutet på denna punkt inte har motiverats tillräckligt.

73 För övrigt påpekar förstainstansrätten att sökandena har hävdat att det ifrågasatta beslutet innehåller en uppenbart oriktig bedömning vad avser bland annat de priser som Sécuripost tillämpar mot Posten. Enligt sökandena ingicks avtalen mellan Posten och bolaget Sécuripost — bland annat vad gäller utförandet av värdetransporter — till ett pris som var klart högre än det som vanligtvis tillämpades i branschen. Detta innebar enligt sökandena ett stöd från den franska staten till Sécuripost, motsvarande skillnaden mellan de priser som tillämpades på Postens marknad och de

normala marknadspriserna. För att undanröja denna anmärkning har kommissionen i det ifrågasatta beslutet företagit en jämförelse med ett mycket omfattande uppdrag som bolaget Sécuripost erhållit avseende värdetransporterna för Casino-butikerna. I detta avseende har sökandena gjort gällande dels att kommissionen inte har angett vilket år dessa beräkningar gällde trots att priset på Postens marknad har varierat under olika tider, dels att det enligt kommissionens beräkningar i alla händelser är möjligt att konstatera att de priser som Sécuripost tillämpade gentemot Posten är tio procent högre än de som tillämpades gentemot Casino-butikerna.

74 Förstainstansrätten påpekar att kommissionen i det ifrågasatta beslutet endast har jämfört det pris för tjänsterna som tillämpats gentemot Posten med det som har tillämpats gentemot Casino, med uppgifterna från år 1993 som enda grundval, utan att motivera eller precisera detta pris. I det ifrågasatta beslutet har kommissionen inte på något sätt förklarat varför den kommit att anse att skillnaderna mellan de priser som tillämpades under åren 1987, 1988, 1989, 1990, 1991 och 1992 inte utgör statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget. Kommissionen har för övrigt inte bestritt att det förekommer skillnader mellan priserna under åren före år 1993, även om den inom ramen för det föreliggande förfarandet — det vill säga efter det ifrågasatta beslutet — har hävdat att dessa skillnader åtminstone från år 1989 förklaras av att man tagit hänsyn till en annorlunda geografisk fördelning beroende på om det handlar om Postens marknad eller Casino-marknaden. Dessutom har de taxor som Sécuripost tillämpar gentemot Posten fortsatt att sjunka mellan år 1987 och år 1993, i enlighet med framför allt ramavtalet av den 30 september 1987 mellan Posten och bolaget Sécuripost, vilket gör de skillnader som sökandena har framhållit ännu allvarligare.

75 Eftersom det saknas preciseringar angående de priser som Sécuripost tillämpade gentemot Posten och andra kunder under åren 1987, 1988, 1989, 1990, 1991 och 1992, anser förstainstansrätten att den inte har tillgång till sådana uppgifter att den kan utöva sin kontroll över huruvida det ifrågasatta beslutet är välgrundat och att den alltså är tvungen att på eget initiativ ta upp en grund avseende bristfällig motivering av det ifrågasatta beslutet på denna punkt (domstolens dom av den 20 mars 1959, Nold mot höga myndigheten, 18/57, Rec. s. 89, och förstainstansrättens domar av den 28 januari 1992, Speybrouck mot parlamentet, T-45/90, Rec. s. II-33

och av den 2 juli 1992, Dansk Pelsdyravlerforening mot kommissionen, T-61/89, Rec. s. II-1931, punkt 129). Förstainstansrätten anser följaktligen att motiveringen av det ifrågasatta beslutet är otillräcklig på denna punkt.

76 Vidare bör påpekas att kommissionen i det ifrågasatta beslutet som svar på denna anmärkning har nöjt sig med att ordagrant återge det svar som den fick av den franska regeringen genom dennas skrivelse av den 12 januari 1993 och att det av motiveringen av det ifrågasatta beslutet inte framgår om kommissionen har kontrollerat om svaret var välgrundat.

77 Förstainstansrätten anser för övrigt att kommissionen inte kan rättfärdiga den otillräckliga motiveringen av sitt beslut genom att göra gällande — som den gjorde vid sammanträdet — att de omständigheter som sökandena framlagt till stöd för sin talan är för vaga. Att samla in den information och de upplysningar som är nödvändiga för att kontrollera om ett klagomål som kommissionen själv i skrivelser av den 28 juni 1991 och den 9 oktober 1991 medgav var trovärdigt är välgrundat, utgör en mycket svårare uppgift för sökandena än för kommissionen. De som klagar stöter i allmänhet på den ovillighet från administrationens sida som sådana mått och steg är förenade med, eftersom de måste få sina anmärkningar bekräftade hos just de myndigheter som de misstänker gör sig skyldiga till ett brott mot de gemenskapsrättsliga reglerna om statligt stöd, och detta utan att förfoga över några tvångsmedel. Kommissionen däremot förfogar över medel som är effektivare och mer lämpade för att inhämta de upplysningar som är nödvändiga för en noggrann och opartisk undersökning av klagomålet. Med hänsyn till de svårigheter som sökandena oundvikligen har stött på framstår det i förevarande fall som om de omständigheter som sökandena har framlagt till stöd för sin talan och de olika sammanfattningar som de tillställt kommissionen är av sådan art att de tillräckligt stöder deras anmärkningar för att kommissionen skall vara skyldig att lämna ett motiverat svar på var och en av dem. Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att den motiveringsskyldighet som åligger kommissionen förstärks av de faktiska förhållandena i förevarande fall (se punkt 56—59 ovan).

78 Förstainstansrätten anser dessutom att kommissionens skyldighet att motivera sina beslut under vissa omständigheter kan förutsätta att det inleds en öppen diskussion

med klaganden, då kommissionen, för att i erforderlig utsträckning kunna rättfärdiga sin bedömning av beskaffenheten av en åtgärd som klaganden har betecknat som statligt stöd, behöver få kännedom om dennes inställning till de uppgifter som kommissionen inhämtat under handläggningen (se förslag till avgörande av generaladvokat Tesauro i domstolens dom av den 19 maj 1993, Cook mot kommissionen, C-198/91, Rec. s. I-2487, I-2502, punkt 17—19). Under sådana omständigheter utgör denna skyldighet en nödvändig följd av kommissionens skyldighet att säkerställa en snabb och opartisk handläggning av målet genom att samla in alla de yttranden som är nödvändiga.

79 Det kan tilläggas att kommissionen inte kan göra gällande — som den gjorde under sammanträdet — att ett inledande av en sådan diskussion om innehållet i klagomålet och om kommissionens undersökning i själva verket skulle leda till att kommissionen förpliktades att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i fördraget och alltså att avbryta verkställandet av den berörda åtgärden när det till slut kan visa sig att denna åtgärd inte utgör statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget. Såsom kommissionen har vitsordat vid sammanträdet låter den i vissa fall, under det inledande skedet av prövningsförfarandet, klagandena ta del av de yttranden som tillställs kommissionen från den berörda medlemsstaten. Kommissionen förfogar alltså över tillräckliga medel inom ramen för det inledande skedet av förfarandet för att utföra en snabb och opartisk prövning av klagomålet och för att iaktta sin skyldighet att motivera sitt beslut att avslå ett klagomål på den grunden att den utpekade åtgärden inte utgör statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget. För övrigt påpekar förstainstansrätten att kommissionen under sammanträdet medgav att det redan nu händer att kommissionen inleder förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget för att genom en öppen diskussion pröva den berörda åtgärdens beskaffenhet och att det händer att den, när detta förfarande avslutas, fastslår att den berörda åtgärden inte utgör statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget.

80 Det följer av allt det som anförts ovan att det ifrågasatta beslutet skall ogiltigförklaras, eftersom motiveringen av det ifrågasatta beslutet inte är tillräcklig för att leda till slutsatsen att de åtgärder som sökandena har utpekat inte utgjorde statligt stöd enligt artikel 92 i fördraget. Följaktligen saknas anledning att närmare pröva de andra grunderna.

Rättegångskostnader

81 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om så har yrkats. Eftersom svaranden är den tappande parten och sökandena så har yrkat, skall svaranden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

82 I enlighet med artikel 87.4 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler skall intervenienten bära sina kostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Kommissionens beslut av den 31 december 1993 att avslå sökandenas begäran om att kommissionen skulle fastställa att Republiken Frankrike har brutit mot artiklarna 92 och 93 i fördraget när den beviljat stöd till Sécuripost ogiltigförklaras.

2) Kommissionen skall bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som förorsakats sökandena.

3) Republiken Frankrike skall bära sina rättegångskostnader.

Lenaerts Schintgen Briët

García-Valdecasas Lindh

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 28 september 1995.

H. Jung
Justitiesekreterare

K. Lenaerts
Ordförande